

gens Omraade, da tror jeg, det maa tages under Overveielse, om ikke Antallet af Udskrivningskredsene bør forøges. Saaledes som det nu er ordnet, strækker Udskrivningen sig over flere Maanedre; det er et meget trættende og sløvende Arbejde, men, for endda at blive færdig indenfor dette Tidrum, er det nødvendigt, at der paa Sessjonen daglig bedømmes en stor Mængde Folk. Naar det Antal, som skulde bedømmes, blev mindre, saa var det maatte muligt, at Bedømmelsen kunde blive bedre og omhyggeligere. Dernæst tror jeg, at det vil være nødvendigt at foretage Forandring paa et andet Omraade. Saaledes som Sagen nu er ordnet, vil jo den Mand, der møder paa Sessjonen, faae en Bedtegning om, til hvilken Baabenart han egner sig. Derefter trækker han Lod paa Sessjonen under Et. Nu udskrives der jo imidlertid, som bekendt, i Udskrivningskredsene ikke noget bestemt Kontingent til de forskjellige Baabenarter, men der udskrives til de forskjellige Baabenarter alle dem, som man finder tjenlige dertil, og saa ordnes det senere gennem Revisionen, hvorvidt den Bekommende skal til den Baabenart, til hvilken han er udstreven, eller om han skal til Fodfolket. Men netop fordi Fodfolket saaledes skal have alt det Mandskab, som ikke kommer til de andre Baabenarter, bliver Fodfolket en Regulator for hele Udskrivningen, og Følgen deraf er, at, imedens der slet ikke vilde være noget Væsentligt til Hindre for at bruge f. Ex. en pladsodet Mand ved Fæstningsartilleriet, ved Feltartilleriet og maatte ogsaa ved Rytteriet (Dineen: Ved Sværnet!), ja, maatte ogsaa ved Sværnet, saa vil han ikke kunne bruges ved Fodfolket, og da han ikke kan det, slipper han fuldstændig fri. Her er der Noget, som maa ordnes, og det kan kun ordnes derved, at man fastsætter, at der i hver Kreds udskrives det Kontingent, som Loven bestemmer, at den enkelte Baabenart skal have, og ikke flere. Nu vilde man maatte sige — jeg skal, for at tydeliggjøre det, tage et Exempel —: ja, men, naar man saa i en Kreds kun udskrives 96 Kavallerirekruter, og der ved Afdelingen finder Afgang Sted, saa kan denne Afgang jo ikke blive dækket. Svaret herpaa er, at det kan den jo heller ikke nu, saa at der altsaa ikke er nogen Forskjel i den Henseende, thi vi forbruge jo hele den værnepligtige Masse. Men vil man gaa denne Vej, maa man bort fra den Numerbytning, som nu finder Sted paa Sessjonerne, og det har jeg Intet imod, thi jeg anser den ikke for Andet end en Slags maskeret Stillingsstilladelse. Derfor anser jeg det for nødvendigt, at den affattes, dels af denne Grund og tillige af Hensyn til den Ordning, som vi have truffet i Lillagsloven med Hensyn til Novemberholdet, thi der er jo Fare for, at de Værnepligtige, der have en Følelse af, at de egne sig til Befalingsmandsemner, ville benytte sig af Bytningen for at komme ind med Novemberholdet, af hvilket der jo, som

bekendt, ikke skal udtages Befalingsmandselever. Een Ting turde i alle Tilfælde være givet, og det er, at naar Novemberholdet kommer sidst ind, saa vilde vi aldrig faae de hundrede Mand, der ere paaregnete for hver Bataillon, thi der vil altid være Nogle, som udeblive, og Erstatning for Afgangen kan jo ikke faas, og dette er en Ulempe, der bliver meget søkelig, fordi Winterstyrken er sat saa lavt, at det er nødvendigt at gjøre, hvad man kan, for at naae det fulde Tal. Det er dette, som maa formodes at have foretværet dem, som have konciperet Lillagsloven, idet de udtrykkelig nævne Novemberholdets 100 Mand først, og dem, der skulle ind med Aprilholdet, sidst; men for at faae Sagen gennemført, vil det være nødvendigt at foretage en Forandring med Hensyn til Sessjonen. Lader man Sagen blive staaende som den nu er, saaledes at ved Fodfolket Mandskabet af Aldersklassen 1881 møder den 1ste April med Undtagelse af de 100 Mand, der møde i November, saa falder Uddannelsen for de 100 Mand, der komme ind i November, først i næste Aar, og derfor kan der i en vis Forstand siges, at Novemberholdet slipper med at gjøre Tjeneste 7 Aar i Linien, medens de Andre maa tjene 8 Aar, og man kan, som jeg nævnte før, ikke tilveiebringe Erstatning. Hvis man derimod ordner Udskrivningen saaledes, at af et Aars Aldersklasse komme 100 Mand ind i November og Resten i det paafølgende Aars April, saa opnaar man, hvad man vil. Dette vilde ganske vist medføre den Forandring, at Sessjonen maatte forelægges fra Efteraaret til Foraaret, men det kunde man jo nok komme ud over. Gaar jeg dernæst over til Anordninger og Regulativer, saa har jeg jo flere Gange nævnt den Forandring, som er foregaaet i 1879, og jeg skal nu tillade mig at gjøre denne til Gjenstand for særlig Omtale; men forinden maatte det dog være mig tilladt at knytte nogle Bemærkninger til Bilag IV. om Kassationerne. Det vil af dette Bilag ses, at der i de 6 Aar fra 1875—1880 er kasseret 36,282 Mand, altsaa 6,000 Mand om Aaret. Naar man nu vil vide, hvor stort et Procentantal det er af de samtlige Bedømte og af Bilag I. summere Antallet af de Bedømte i Aarene 1875—1880, som udgjør 112,970, saa faar man ud, at Kassationsprocenten er 32. Men denne Regning er ikke rigtig, thi under de Bedømte skjuler der sig Sjengangerne. Naar en Mand kommer paa Sessjon, og han ikke bliver endelig behandlet, regnes han dog med blandt de Bedømte, og saaledes kan han blive regnet med flere Aar i Træk, men netop derfor er der Grund til at antage, at Kassationsprocenten ikke alene er 32, men endog ikke saa lidt over, og lægge vi Kassationsprocenten ved Afdelingerne til, turde det være muligt, at vi kom til Noget som 40 Procent eller derover. Ser man hen til de forskjellige Kassationsrubriker, saa vil det vise sig, at der vel er kasseret endel paa